

РЕШЕНИЕ

№ 1954

гр. София, 09.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 10.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

като разгледа дело номер **11822** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.26 и сл. ЗГВРСНР.

Образувано е по жалба на Й. П. П. срещу Разпореждане № 4505-40-1281 от 25.06.2019г. на Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” [населено място], с което на жалбоподателя е отпуснато гарантирано вземане на основание чл.26, ал.1, вр. чл.4 от ЗГВРСНР.

С доводи за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, жалбоподателят оспорва размера на отпуснатото гарантирано вземане, моли същият да бъде изменен.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият, редовно призована, се явява и поддържа жалбата си. Моли ответника да преизчисли дължимото обезщетение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена. Представя писмени бележки. Иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление - декларация от 04.01.2019г. Й. П. П. е поискала от Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” [населено място] при НОИ да и бъдат отпуснати гарантираните вземания като работник с прекратено трудово правоотношение с [фирма] – дружество с открито производство по несъстоятелност с Решение № 2491 от 17.12.2018г., търг. дело № 2455/2017, Софийски градски съд, вписано в Търговския регистър на същата дата.

Видно от приложената справка издадена от „М. Т.“ длъжимите и неизплатени трудови възнаграждения на жалбоподателката за трудови възнаграждения за месеците от 11.2016г. до 02.2017г. вкл. са 8671,60 лв. към 03.03.2019г.

С оспореното разпореждане, издадено на 25.06.2019г. на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.4, ал.1 от ЗГВРСНР, във вр. с § 41 от ПЗР на Закона за пазарите на финансови инструменти, в сила от 16.02.2018г. на Й. П. П. е отпуснато гарантирано вземане в размер на 5 600 лв. При определяне размера на гарантираното вземане са взети предвид начислените, но неизплатени брутни трудови възнаграждения за периода от м.ноември 2016г. до м.февруари 2017г. вкл. в размер на 8671,60 лв. лв., начислени, но неизплатени парични обезщетения по КТ и др. нормативни актове за периода от м.ноември 2016г. до м.февруари 2017г. са приети за гарантирани; по чл.221, ал.1 от КТ – 2386,11лв., по чл.224, ал.1 КТ – 1 477,22 лв. и по чл.40, ал.5 от КСО – 227,76лв. са приети за гарантирани. Или гарантираното вземане за парични обезщетения са общо 4865,28 лв., като след облагането им са определени за изплащане 4378, 75 лв.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата се явява допустима, като подадена в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 26 от ЗГВРСНР и от лице, което има правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 26 ал. 3 от ЗГВРСНР и заповед № 1016-40-723 от 16.06.2016г. на управителя на НОИ (лист 25 от делото). Спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правилно е бил приложен и материалният закон, предвид следното:

Субекти на правото на гарантирани вземания по ЗГВРСНР са работници и служители във физически и юридически лица, които са работодатели по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда и спрямо които може да се открие производство по несъстоятелност по реда на Търговския закон, или по реда на специални закони (еднолични търговци, търговски дружества, обединения на търговски дружества, учредени като търговци, кооперации, юридически лица с нестопанска цел, банки, застрахователи и др.).

След промяната в чл. 4 ЗГВРСНР в „Държавен вестник“, бр. 102 от 22.12.2017 г., в сила от 22.12.2017 г., право на гарантирани вземания имат работниците и служителите, които са, или са били в трудови правоотношения с работодател, отговарящ на изискванията на закона, независимо от срока на трудовото правоотношение и от продължителността на работното време. Изплащането на тези вземания, представляващи част от начислените, но неизплатени трудови възнаграждения, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт, е за сметка на специализирания фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към НОИ.

В разглеждания случай е установено, че жалбоподателката е бил в трудово правоотношение с работодателя [фирма] с ЕИК[ЕИК] от 15.05.2014г. на длъжност „Контрольор Бизнес Центрове“. Работодателят е обявен в несъстоятелност с решение No 2491 от 17.12.2018г., търг. дело No 2455/2017, Софийски градски съд, вписано в Търговския регистър на същата дата. Трудовото правоотношение на

жалбоподателката с дружеството е прекратено на 01.03.2017г.

Спорен по делото е размерът на начисленото на жалбоподателя гарантирано вземане, отпуснато по силата на ЗГВРСНР.

Дължимите суми на гарантираното вземане се определят нормативно съгласно Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя, Закона за данъка върху доходите на физическите лица, Кодекса за социално осигуряване и Закона за здравното осигуряване.

Гарантираните по закона вземания на работниците и служителите не покриват пълния размер на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения по трудовия договор и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт. Съгласно чл.22, ал.1 от ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6, а в ал.2 на същия член е определени максималният месечен размер на гарантираните вземания. Тъй като гарантираното вземане възмездява начислените и неизплатени трудови възнаграждения и/или обезщетения или част от тях, правоимащото лице не може да получи по-големи суми от това, което му се дължи по трудово правоотношение. Затова върху сумите на гарантираните вземания се начислява данък върху дохода, както и се изчисляват осигурителните вноски, които са за сметка на осигуреното лице.

Разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР определя максималния месечен размер на гарантираните вземания, дефиниран ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър. За 2018г. и 2019 г. съгласно чл. 15, ал. 2 от ЗБДОО максималният размер е 1400 лв.

В конкретния случай, на П. е отпуснато гарантирано вземане на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР за периода от м.ноември 2016г. до м.февруари 2017г. (общо 4 месеца). За всеки един от тези месеци на лицето е определен максималния месечен размер на гарантираните вземания (1400 лв.), тъй като начислените, но неизплатени трудови възнаграждения са били в по-голям размер.

В настоящия случай на П. е отпуснато гарантирано вземане на основание чл.26, ал.1, във вр. с чл.4, ал.1 от ЗГВРСНР и § 41 от ПЗР на ЗПФИ за м.ноември, декември 2016г., м.януари, февруари 2017г., както и обезщетения по чл.221, ал.1 КТ и вземане по чл.40, ал.5 КСО, намалени до размера на гарантираното вземане и след удържания данък върху дохода по чл.42, ал.3 от ЗДДФЛ.

Размерът на гарантираното вземане е вид плащане, което замества възнаграждението или част от него в съответния начислен, но неизплатен размер, т.е. работникът не би могъл да получи повече, отколкото, ако работодателят не беше изпаднал в неплатежоспособност. Тъй като гарантираното вземане е заместващо начислено, но неизплатено трудово възнаграждение, то на изплащане подлежи нетно възнаграждение. Именно затова определените суми на гарантираното вземане се намаляват както с размера на личните осигурителни вноски, така и с размера на данък върху дохода. В този смисъл, съдът не възприема възражението на жалбоподателката, затова че върху размера на обезщетението не следва да бъдат начислявани данъци и осигуровки.

Видно от приложената към административната преписка работна справка осигурителните вноски, са правилно изчислени, като с цел пълнота и яснота на изложението представям описание на законовите разпоредби, въз основа на които са направени изчисленията:

- Облагаемият доход съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗДДФЛ за всеки един от тези месеци е 1400 лв. (максималният размер на гарантирано вземане съгласно чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР във връзка с чл. 15, ал. 2 от ЗБДОО);

- Месечната данъчна основа съгласно чл. 42, ал. 2 от ЗДДФЛ за месеците от м.ноември, декември 2016г. е 1219,40лв., за месеците януали и февруари 2017 г. е 1213,24 лв. Съгласно чл. 42 от ЗДДФЛ данъчната основа се определя като облагаемият доход по чл. 24, начислен за съответния месец, се намалява с удържаните от работодателя задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице, по реда на Кодекса за социално осигуряване и Закона за здравното осигуряване

Осигурителните вноски, които са за сметка на лицето са в размер на по 180,60 лв. за месеците от 2017г., съответно по 186,76 лв. за месеците от 2017г.

С оглед изложеното общата сума на данъчната основа за целия период от 4 месеца е в размер на 4865,28 лв. Съгласно чл. 42 от ЗДДФЛ данъкът върху данъчна основа от 4865,28 лв. е 486,53 лв., т.е. общата сума за изплащане от 4378,75 лв. е определена абсолютно правилно.

Това е сумата, която е определена за изплащане по обжалваното разпореждане на директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите" от 03.07.2019 г., като изчисленията за направени общо за четиримесечния период. В работната справка за определяне размера на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР, представена и приета като доказателство с административната преписка, са видни изчисленията на гарантираното вземане за всеки месец поотделно.

Предвид изложеното, съдът намира, че размерът на отпуснатото гарантирано вземане е определен правилно.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че така определената сума не следва да се облага с данък и да се отчисляват осигурителни вноски. Гарантираното вземане възмездява начислените и неизплатени трудови възнаграждения и/или обезщетения или част от тях, но правоимащото лице не може да получи по-големи суми от това, което му се дължи по трудово правоотношение. Гарантираното вземане има характер на заместващо заплатата плащане и се явява доход от източник в България по смисъла на чл.8 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), който е облагаем съгласно чл.12 от същия закон. Необлагаемите доходи са изрично и изчерпателно посочени в чл.13, ал.1 от ЗДДФЛ, а гарантирани вземания, получени по реда на ЗГВРСНР, не са сред изброените в разпоредбата видове доходи. Действително, чл.13, ал.1, т.13 от ЗДДФЛ определя като необлагаем доход обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди, с изключение на обезщетенията за пропуснати ползи, но гарантираните вземания не представляват обезщетение, а заместващо плащане на трудово възнаграждение, дължимо от работодателя, т.е. не съставлява обезщетение по смисъла на чл.13, ал.1, т.13 от ЗДДФЛ. С оглед на това върху сумите на гарантираните вземания на общо основание се начислява данък върху дохода, както и се изчисляват осигурителните вноски, които са за сметка на осигуреното лице. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 10, ал. 3, т. 4 от Наредбата, която предвижда, че в разпореждането се посочва размерът на

данъка върху доходите. В тази връзка, неотнoсимо е дали работодателят е начислил и превел по сметка на НОИ/НАП суми за данък по чл.42 от ЗДДФЛ и задължителни осигурителни вноски, тъй като това е сторено за неизплатено трудово възнаграждение, такова едно действие и плащане от страна на работодателя се явява недължимо, което обстоятелство не освобождава фонда от задължението му сам да начисли и преведе данъка и задължителните осигурителни вноски при изплащане на гарантираното вземане.

С оглед на задължителната служебна проверка на всички отменителни основания по чл.146 от АПК, съдът констатира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуалните и материално-правни разпоредби и целта на закона. По така изложените съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 17 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. П. П. срещу Разпореждане № 4505-40-1281 от 25.06.2019г. на Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” [населено място], с което на жалбоподателката е отпуснато гарантирано вземане на основание чл.26, ал.1, вр. чл.4 от ЗГВРСНР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: